

стане два пѣти. Азъ не мога да клеветя хората. Взехъ пушка не да клеветя, а да дира правдинитѣ си. Този човѣкъ виждамъ за пръвъ пѣтъ и не мога да кажа нищо за него. Той е невинна рая.

И разпитътъ свършва. Какво величие на духа, какво велико смирение, стоическо държание на Караджата. Само една негова дума и Инджето би увисналъ на вѣжето. Но какво отъ това? Ще спечели ли нѣщо за облѣкчение на участъта си? Той знае, че него го чака смъртъ, защо да загинатъ още нѣколкомина?

И на 25 юлий 1868 година изваждатъ затворницитѣ: Стефанъ Караджа, Иванъ Качето и Петъръ Кънчевъ въ Русе да ги бесятъ; Спиро Джеровъ и Димитъръ Мънзовъ обесватъ въ Търново; Кръстю Минковъ отъ Казанлъкъ, оставили като малолѣтенъ на затворъ въ окови; Христо Вълчановъ обесили въ Котелъ; докарватъ, по-после, заловенитѣ въ Кече-дере възстаници: Ангелъ Обретеновъ, Сава Кънчевъ, Иванъ Томовъ отъ Казанлъкъ, Маринъ Нейковъ отъ Свищовъ, Тодоръ Симеоновъ отъ с. Галча, Орѣховска околия и още нѣколко души, държали нѣколко дни въ Търновския затворъ, откарали ги въ Русе, а оттамъ — на заточение въ Мала-Азия.